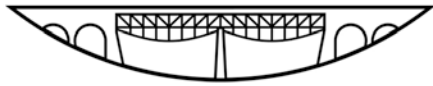

BIATORBÁGY

**Város Képviselő-testület
Oktatási és Kulturális Bizottsága**

2051 Biatorbágy, Baross Gábor utca 2/a. • Telefon: 06 23 310-174/242
Fax: 06 23 310-135 • E-mail: hivatal@biatorbagy.hu • www.biatorbagy.hu
Iktatószám: SZ-70-13/2017. Ügyintéző: Pénzesné Szép Anna

JEGYZŐKÖNYV

Készült: Biatorbágy Város Önkormányzat Képviselő-testületének Oktatási és Kulturális Bizottsága **2017. május 25-én, csütörtökön, 14¹⁹** órai kezdettel a Városháza 102-es tanácstermében megtartott rendkívüli **zárt** üléséről.

Jelen vannak:

- **Nánási Tamás** bizottsági elnök
- **Barabás József** bizottsági tag
- **Éhn András** bizottsági tag
- **Tálas-Tamássy Richárd** bizottsági tag
- **Varga László** alpolgármester
- **dr. Szabó Ferenc** aljegyző
- **Rack Ferencné** a Ritsmann Pál Német Nemzetiség Ált. Isk. igazgatója, valamint a Német Nemzetiségi Önkormányzat Biatorbágy elnöke
- **Marx Árpád**, a Biatorbágyi Általános Iskola igazgatója, mint pályázó
- **Mester László** kommunikációért felelős munkatárs
- **Pénzesné Szép Anna** jegyzőkönyvvezető

Napirend:

3) A Biatorbágyi Általános Iskola igazgatói pályázatainak véleményezéséről

3) A Biatorbágyi Általános Iskola igazgatói pályázatainak véleményezéséről

Nánási Tamás: A napirend pályázat véleményezéséről szól. Két pályázat érkezett a tankerület által kiírt pályázati kiírásra és ezekről kell véleményt mondania Biatorbágy Képviselő-testületének és ehhez kell a szakbizottságnak javaslatot tennie, hogy ki legyen az, akit a képviselő-testület támogat. A pályázók közül Marx Árpád jelen van, ha hozzá kíván tenni a pályázatához, azt megteheti.

Marx Árpád: A pályázathoz nem tud hozzátenni, de szívesen válaszol a kérdésekre.

Szakadáti László: Az a problémája, hogy a vezetői szintről, ráadásul olyan területről, amit lélek és tudatnevelésnek hívnak – iskolai oktatás és nevelésről lévén szó – nem érkezik kellő hit, sugárzás, energia. Kérdezi Marx Árpádot, hogy most már több képesség, készség, energia van-e benne ahhoz, hogy lelkesedést tudjon vinni a tanulóifjúságba, mint a korábbi években?

Marx Árpád: Az elmúlt időszakban az a lelkesedés, ami benne volt, az benne van és nem hiszi, hogy apadna. Azt, hogy a tanulóifjúságot lelkesíteni okvetlenül neki kell, azt gondolja, hogy inkább az iskola vezetése, irányítása a feladata és a pedagógusokon keresztül kell lelkesíteni a tanulóifjúságot. Azt az iránymutatást, amit saját pedagógusainak ad, azt, ahogy eddig képviselte, ezután is képviseli. Az iskolának megvan a szellemisége, amit ezután is szeretne a későbbiekben vinni. Mire lehet lelkesíteni a mai ifjúságot? A mai általános iskolának elsősorban az a szerepe, hogy felkészítse a gyerekeket a középiskolás tanulmányokra és ebben megpróbálnak – amennyire lehet – élen járni. Azok az intézkedések, amik eddig zajlottak az iskolában, amire hangsúlyt fektettek, erősítettek, az a matematika és az idegen nyelvi képzés. Ez jól működik és reményei szerint jól is fog működni az iskolában. Azt, hogy a gyerekeknek ezentúl mi mindent lehet adni, az viszont nagyon sokoldalú dolog. Szereti támogatni azokat a folyamatokat, amik az iskolában zajlanak, ha azok értelmesek és az iskola dolgait előrébb viszik. Az, hogy ez milyen jellegű szellemiséget képvisel, azt gondolja, hogy rosszat nem tettek semmiképpen. A biatorbágyi iskolának ebben az állapotában nagyon jó hírneve van, egyre jobbak, egyre erősebbek, egyre többen figyelnek fel a biatorbágyi iskolára. Azt gondolja, hogy jó úton járnak. Ha politikai iránymutatásról van szó, akkor továbbra is azt vallja, hogy az iskolát politikamentessé kell tenni. Nem szeretne semmiféle olyan dolgot az iskolába bevinni, ami bármilyen politikát képviselne. Mindig is az volt az elve, hogy ezt tegye meg a család és olyan civil szervezet, amely erre hivatott. Az iskolában továbbra sem szeretne politizálni. Nem tudja, hogy erre gondolt-e alpolgármester úr, de ha szeretné pontosítani, akkor próbál rá válaszolni.

Szakadáti László: Sajnálja, hogy 22 éve nem értette a kérdést és most sem. Nem említette azt a szót, hogy politika. Azt a pedagógiai szakszót emlegette, hogy nevelés. Van tanítás, ismeretátadás és van a pedagógiának elmélete és gyakorlata és van a nevelés, ami szintén nagyon fontos terület. A nevelésre gondol, ahol a pedagógus és az igazgató egymást is erősítve, a szülőket is bevonva a gyermekekre együttesen hatnak, hogy mind a családjuk, a településük, a hazájuk számára, mind pedig a lélek tisztaságának szolgálva neveljenek gyerekeket. Ezt változatlanul nem érzi Marx Árpádból és nem tudja, hogy mikor akar rátérni erre az életében vagy pedig úgy gondolja-e, hogy ezt a politika területére sodorja. Ha már ilyen fogalmat kell alkotni, akkor is legalább értékrendszerről beszéljenek. A pedagógus munkája értékelvű és nem politikuselvű. Ehhez ragaszkodtak mindig. A biatorbágyi oktatás azért is jó, mert ehhez nagyon is ragaszkodtak évtizedek óta. Ezt az értékelvűséget nem látja szavakban, hitvallásban megjeleníteni. Reméli, hogy így már érthető a kérdése.

Marx Árpád: Természetesen a nevelés az iskolában elengedhetetlen, nagyon fontos. Az iskolában a gyerekeknek a nevelését fontosabbnak tartja, mint azt, hogy az oktatásban a gyerekek milyen szinten szerepelnek. Az oktatásnak a kiemelt színvonala a gyerekeknek egy viszonylag kis százalékát érinti, a nevelés mindenkit. A biatorbágyi iskolában az a fajta szellemiség, ami most ott jelen van, az igenis jó. A gyerekek, ha megjelennek bárhol – és most csak a hétköznapi neveltségről beszél – mindig nagyon jó véleménnyel vannak róluk. Akár egy kirándulás alkalmával, ha idegenek találkoznak a gyerekekkel, akkor azt érzik, hogy a gyerekek a hétköznapi neveltségi szinten nagyon jók. Érti, hogy nem teljesen erről beszél alpolgármester úr, de az iskola szellemiségét alapszíntően kell meghatározni és ebben a pedagógusok is jók. Az, hogy ezen felül mit tudnak teljesíteni, ami tőlük telhető, azt ezen a területen is igyekeznek megtenni és meg is teszik. Azok a nevelési kérdések, ami a nemzeti hitvallásról és egyebekről szólnak, amelyek magasabb szintű dolgok, az iskolában az ünnepség szinten vagy hétköznapi szinten ilyen téren elvárható a gyerekektől és a

pedagógusoktól, ezért azt gondolja, hogy ez jó színvonalon működik. Azt, hogy ebben milyen szinten tud részt venni és tudja mozgósítani a pedagógusokat, illetve a gyerekeket, erről kevésbé van képe. Elképzelése lehet, de azt, hogy ez mennyire tud eredményes lenni, az más kérdés. A mai viszonyok között, abban a rendszerben, amiben most élnek, beleértve a médiát és egyéb körülményeket, nagyon nehéz dolguk van. Ez ellen harcolnak és harcba állnak azzal az eluralkodott nézettel, hogy mindent a médiából, a számítógépből kell megtudni a gyerekeknek. A pedagógusaik ezen elég tisztességesen dolgoznak. Az, hogy az iskola szellemisége merre felé halad és milyen, úgy gondolja, hogy jó irányt vettek. Azt látja, hogy olyan jellegű problémáik nincsenek, amivel sok más település iskolája küzd. A gyerekeiknek a világról alkotott képe, hogy hogyan és milyen módon lehet helyesen élni, teljesen rendben van. Azt, hogy a gyerekek hogyan viszonyulnak a magyar nemzeti dolgokhoz, nagyon erősen le lehet mérni egy olyan kapcsolaton, mint amilyen az erdélyi Fráter György Iskolával fennáll. Most vannak túl egy látogatáson, itt voltak a cserediákok. Rendkívül jó, barátságos hangulatban, érdeklődő gyerekek között zajlott ez és nagyon eredményes volt és mindig jó érzéssel térnek vissza a gyerekek Erdélyből is. Azok a dolgok, amit egy iskolától el lehet várni egy ilyen szinten, azt jó színvonalon teljesítik.

Fekete Péter: Az elmúlt években volt egyfajta elmozdulás abba az irányba, hogy a felső tagozaton a különböző képességű, érdeklődésű gyerekeket eltérő oktatásban részesüljenek. Ezzel kapcsolatban mi a tapasztalat és az elképzelés, hogy mi az az irány, ami sikerre vezet és megfelel a diákoknak és a családoknak is, mert azért ezzel kapcsolatban merültek fel a szülők részéről is kérdések, észrevételek. Merre tovább ezen az úton?

Marx Árpád: Alapvetően az határozta meg a működésüket, hogy nívó csoportban kezdik el dolgozni. Ezt nagyon sokan irigylik azok, akik más iskolákat vezetnek, mert nem tudják megvalósítani és azért nem, mert van egy bizonyos keret, ami plusz órákat kell, hogy biztosítson arra, hogy egy ilyen csoportbontásos rendszert megcsináljanak. Ez a keret véges. Ha ezt elhasználják arra, hogy informatikát csoportot bontva tanítanak sok egyéb olyan órát, aminek nem érzik a jelentőségét. A csoportbontásokat oda koncentrálták, hogy a nívó csoportokat működtetik. Az osztálylétszámokhoz viszonyítva kisebb csoportokban dolgoznak. Ez a nívócsoport azt jelenti, hogy szétválogatják a gyerekeket tudásuk alapján. Ennek az a jelentősége, hogy ha a gyerekek osztálykeretben tanulnak matematikát, akkor a tanárnak a középszinthez kell igazodnia, aminek az lesz az eredménye, hogy a nagyon jó képességű gyerekek unatkoznak az órán, a gyenge képességűek pedig nem értik, hogy miről van szó. Ha van közepes, gyenge és erős csoport, akkor az azt jelenti, hogy mindenki a szintjének megfelelő helyen van. Sokkal nagyobb tempóban lehet haladni a jó képességű gyerekekkel és a nagyon gyenge képességű gyerekeket pedig folyamatosan lehet korrepetálni. Innen kezdve a bukások számát erősen lehet csökkenteni és a tehetséggondozással kiemelt szinten lehet foglalkozni. Ez a matematikára és magyar oktatásra igaz. Azt érezték többen is, hogy van egy csomó olyan gyerek, aki nem okvetlenül matek és magyar vonalon szeretne a későbbiekben érvényesülni, az földrajzból, biológiából, fizikából, kémiából lemarad. Azt, hogy ezt is egy nívócsoportos jellegű oktatással meg tudják oldani, ehhez hozták létre egy tagozatot. A tagozatos osztályokban többé-kevésbé kitűnő gyerekek tudnak bekerülni. Ezek a gyerekek minden tantárgyat emelt szinten képesek így tanulni, mert ki van zárva annak a lehetősége, hogy az osztályban valaki hátráltatna másokat amiatt, hogy nem érti vagy nem tudja a tempót felvenni. Ilyen szempontból ennek a tagozatnak előnye van. Nagyon jó színvonalon tudnak teljesíteni a tagozatosak. Most hetedikes a legnagyobb tagozatos osztályuk. Idén érezhetően megnőtt a különböző versenyek eredménylistája. A Bolyai matematika, magyar és természetismereti versenyre tanulók minden évfolyamon bejutottak a megyei döntőkbe, tehát nagyon jól szerepeltek a gyerekek. Érezhetően jó eredményeket hoztak a Zrínyi és Simonyi versenyeken, országos

döntőkéig mennek fel, ami azt jelenti, hogy visszaigazolódik az, hogy a tehetség gondozást a tagozat erősen meglökte. A tagozatra a felső tagozatnak a negyed része tud bekerülni. Ez azt jelenti, hogy az iskolahasználóknak a 8-ad része. Van egy olyan réteg, akik kimaradnak a tagozatból, mivel valahol meg kell húzni a nívót és ha valaki a vonal alá kerül 5-6 hellyel és nem tud bekerülni a tagozatra, annak ez nagyon fáj. Ezek a szülők gyakran adnak hangot ennek, akiknek sokszor válaszol, de nem értik. Az a véleménye, hogy ha valaki nem kerül be a tagozatra, neki akkor sem lenne jobb, ha nem lenne tagozat, mert akkor a gyerek ugyanabba a helyzetbe lenne, mint ha tagozatot nem indítanak. Ez olyan felfogás, hogy ha „az én tehenem megdöglött, dögljön meg a szomszéd tehené is”. Ezt nem tartja jó felfogásnak. Azoknak a szülőknek, akiknek nem jutott esélye arra, hogy a gyereke bekerüljön a tagozatra, el kellene fogadnia azt a pluszt, amit a nívó csoporttal tudnak adni, ugyanis, ha azt sem tennék, akkor még rosszabb lenne a helyzet. Ha csak egyszerűen általános iskolai osztályokat működtetnének mindenféle szervezés nélkül, akkor valószínű, hogy a színvonal jóval gyengébb lenne. Erre a tagozatra szükség van. Versenyhelyzetben vannak, 4 általános iskola van Biatorbágyon. Ha leállnának ezzel és nem tudnának egy olyan színvonalat felmutatni, amibe az szerepel, hogy a gyerekeik komoly helyezésekig eljutnak az országos versenyeken, akkor előbb-utóbb azt mondanák, hogy irány az alternatív iskola, mert ez az iskola nem tud semmit mutatni és veszített helyzetbe kerülnének emiatt. A tantestületnek is azt mondta, hogy létkérdés a tagozat működtetése, a színvonalat meg kell őrizni és a jó színvonal miatt lesz mindig beiratkozó. Ha nem tudják megőrizni, akkor valószínű, hogy eltűnnek a sülyesztőbe, az iskolába jelentkező tanulók száma erősen csökkenne és ennek nem örülnének, mert nyilván állások megszüntetésével és egyéb problémákkal is járhatna.

Mester László: Kérdése, hogy a tagozat mennyire átjárható? Ebben van-e mozgás?

Marx Árpád: A tagozat átjárható. Mind a három évfolyamon van átjárás, tudják is a szülők és jelentkezők is. Ebben az évben is volt többféle próbálkozás, volt sikeres és sikertelen is. Ha egy gyerek jól teljesít a nem tagozatos osztályban, akkor erre akár a tanár, akár a szülő felhívhatja a figyelmet. A szülőktől írásban kérik ezt és ha a szülő jelzi, hogy változtatni szeretne, megteheti. Ez oda-vissza működik, volt, aki a tagozatról kivette a gyerekét és a normál osztályba került elhelyezésre. Kifelé nyilván könnyebb a kilépés, ott semmiféle vizsgát vagy írást nem követelnek, a tagozatra való feljutásra viszont szintfelmérőket íratnak a gyerekekkel magyarból és matematikából. Ha ezen a szintfelmérőn megfelel a gyerek, akkor természetesen folytathatja a tanulmányait a tagozaton. Ha nem, akkor marad az osztályában, ahol volt. Mindegyikre tehát volt példa tavaly is és lesz ezután is. Ugyanígy átjárhatók a nívó csoportok is. Ha a nívócsoportban egy gyerek jobban teljesít, akkor felfelé tud kerülni, a felső szintig is akár. Ha viszont a felső szinteken gyengébben teljesítenek a gyerekek, akkor a tanár javaslatára és a szülő egyetértésével lejjebb sorolják őket a nívócsoporton belül eggyel. Ez rosszul hangzik, de a gyerekeknek jól jön, mert elkezd érteni, hogy miről van szó az órán.

Szakadati László: Most alapvetően nem oktatási kérdésekről beszélnek, hanem személyről. Ezért visszatér oda, hogy érdeklődéssel hallotta, hogy az iskolának jó a szellemisége. Kíváncsian várta, hogy mire gondol tétélesen, mert az fontos, hogy valaki mellé tegye magát, de egyet sem hallott, ezért kénytelen megkérdezni, hogy mi a véleménye Marx Árpádnak a szívbeli és a mentális tudásról, a család megszenteltségéről, a hazaszeretetről, az otthon melegéről és mi a véleménye az Isten szeretetről?

Marx Árpád: Az Isten szeretete belső ügy. Mivel nem egyházi iskola, így mindenki önmaga belátására bízta. Iskolájuk ilyen szempontból sokszínű, mindenféle felekezethez csatlakozott család van az iskolában és olyanok is vannak, akik egy felekezethez sem csatlakoztak. Ezt

amilyen szinten lehet, azt támogatniuk kell. Az iskolában zajlik az erkölcs- és hittan oktatás. Három felekezet tart az iskolában hittanórákat. A hittan tanárokkal abszolút jó a kapcsolatuk, teljes mértékben támogatásnak örülhetnek náluk, panaszra egyiküknek sincs oka, teljes egyetértésben zajlik ez a fajta munka. Az összes többi, amit Szakadati László felsorolt, a család, az otthon melege annyira természetes dolgok, hogy ennek egy iskolában helyének kell lennie és talán ezért nem említette ezt külön. A nevelésüket ez a dolog olyan szinten határozza meg, amelyek alapszabályok és amelyeknek benne kell lenni az osztályok, osztályfőnökök tanmenetében. Ezek olyan témák, amelyeknek folyamatosan napirenden kell lennie és napirenden is van. Ez természetes lételeme egy iskolának, nem gondolja, hogy erről külön kellene beszámolnia, hiszen e nélkül nem működik egy iskola.

Szakadati László: A saját meggyőződését kérdezte, nem az iskoláét.

Marx Árpád: Ez egy személyes dolog, magánügy. Nem gondolja, hogy egy igazgatónak erről okvetlenül be kellene számolnia. Ha kíváncsi erre, boldog házasságban él elég rég óta, nem is gondolja, hogy másképp kellene ezt tennie. Két gyermeke van és nagy örömmel neveli őket, a család szentsége nála mindenképp felett áll. A hitbéli elkötelezettségét – mindenki tudja – békében él mindenféle felekezettel, senkit nem ítél el, de jómagam nem olyan hívő, aki templomba jár, ezt maga intézi el. Nem tartják őt olyan embernek, aki emiatt kevesebb lenne mástól. Önmagát becsületes embernek tartja és ez a legfontosabb. A nemzeti öntudat kérdésben azt gondolja, hogy hazaszerető ember, soha nem gondolta azt, hogy másképp kellene gondolkodni. Azt, hogy ezt miként éli meg más a környezetében, tudják róla azok, akik ismerik, hogy a gondolkodása ebben ilyen. Nem érzi magát olyan embernek, aki bármilyen szinten bármilyen módon kirívó lenne. Egy normális, magyar állampolgárnak érzi magát, aki idevaló.

Éhn András: Tudja, hogy sokat változott a világ, a jogi környezet is megváltozott, de ami feltűnt a bemutató órák során, hogy vannak tanárok, akik egyáltalán nem tudnak fegyelmet tartani. Ilyen tapasztalatai voltak 30 évvel ezelőtől külföldi iskolában és akkor sem kívánta már diákként, hogy ez az állapot itt bekövetkezzen. Nem tudja pontosan, hogy mennyire van a tanárok keze megkötve, de vannak tanárok, akik meg tudják tenni anélkül, hogy bárki is a körmükre koppintana vagy feljelenené őket. Más tanároknál viszont ez egyáltalán nem működik és totális káosz uralkodik a tanórákon. A másik, ami furcsán jön vissza, hogy néhány tanár fegyelmezés gyanánt a tanulmányi eredményeként szolgáló érdemjeggyel, méghozzá elégtelen érdemjeggyel díjazza a fegyelmezetlen diákot. Véleménye szerint ennek nem sok köze van a tudáshoz. Tud-e erről egyáltalán, találkozott-e ezzel és milyen lehetőségekkel lehetne ezt egységesen megvalósítani azt, ami néhány tanárnak sikerül. Számára az nagyon furcsa volt, hogy a diákok uralják az órát és nem a tanár.

Marx Árpád: Elkezdtek egy olyan témát feszegetni, ami sokkal korábbra nyúlik vissza. A magyar közoktatásnak az íve nem mondaná, hogy magasra ível. Hosszú időre visszatekintve – az okokat nem érdemes feszegetni – de a pedagógus társadalomnak egy 50 évvel ezelőtti színvonalához hasonlítva a mai pedagógus társadalmat, elég nagy a lépcső és sajnos, nem felfelé. Az, hogy az iskolában vannak pedagógusok, akik nem tudnak fegyelmezni, ez sajnos igaz. Magyarországon 4 ezer iskola van. Ha ebből leveszik azokat az elit iskolákat, ahol nem is kell fegyelmezni, mert eleve olyanok a gyerekek, akkor nem hiszi, hogy lenne olyan igazgató, aki becsülettel és őszintén azt merné mondani, hogy az iskolájában minden pedagógus kiválóan tud fegyelmezni. Sajnos, van olyan pedagógus, aki nem tud fegyelmezni. Az egyik feladata, hogy ezeket a pedagógusokat megfelelő módon segítsék abban, hogy előrébb haladjanak és egy szinten ugorjanak ebben a kérdésben. Az, hogy valaki jeggyel büntet és fegyelmez, az nem megengedhető. Nagyon sokszor mondja, a

kollégái ezt igazolni is tudják, hogy az többször elhangzik, hogy fegyelmezni beírásokkal lehet. Ha valamilyen retorziót szeretne a gyerekekkel kapcsolatban, mert eljutott a gyerekekkel olyan pontra, hogy minden eszköztára kifogyott, akkor beírni lehet különféle intéseket, figyelmeztetéseket, megrovásokat. Az, hogy valaki jeggyel büntet, az nem megengedhető, a szemében ez bűn. Ha ilyet tapasztal, azt a kollégát elég durván szokta figyelmeztetni arra, hogy ilyet nem tehet. Ha most szülőként beszélt, akkor arra kéri, hogy ha bármilyen ilyen jellegű tapasztalata van vagy információja van, nem mondja, hogy rá fog rontani a pedagógusra, mert nyilván megvizsgálja és megkérdezi az esetet, de ezekben az esetekben mindig eljár és nem szokta szó nélkül hagyni. Ha valaki nem tud fegyelmezni, az egy dolog, megpróbálnak neki segíteni, de azt, hogy jeggyel büntet, azt semmiképpen nem szeretné és nem is engedi. Milyen megoldást tudnak erre találni? Meg kell találni azokat a pedagógusokat, akik tudnak fegyelmezni és őket kell az iskolában összegyűjteni. Ez nem egyszerű. Van a közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény, ami olyan szinten védi a pedagógusokat, hogy ha nem tudja bebizonyítani, hogy alkalmatlan arra, amit csinál, akkor nem tud tőle megszabadulni az iskolában. Azt meg bebizonyítani egy pedagógusról, hogy alkalmatlan, amit csinál, az lehetetlen. Esetleg rejtett kamera felszerelésével, mert ha beül órára ellenőrizni, akkor csend, fegyelem van és működik minden és nem tudja ezt a dolgot tetten érni. Azt, hogy nem tud fegyelmezni és tanítani, az csak úgy tetten érhető, ha titkos kamerákkal megfigyeli, ez pedig tilos, nem szabad. Meg kell érteni, hogy sajnos, ebben a kérdésben nehéz helyzetben vannak. Azért ezt tudják és nem kell okvetlenül beülni vagy kamerákat betenni az órára, elég, ha a folyosón végigmegy és pontosan tudja, hogy melyik teremben nincs fegyelem, mert kihallatszik. Ezeket az embereket, akiknek fegyelmezési problémájuk van az iskolában, ezeket valamilyen szinten próbálják kezelni és hogy hatékony segítséget tudjanak nyújtani, az nehéz kérdés. Kétféle pedagógus létezik. Az egyik, aki odatévedt, a másik pedig, aki odaszületett a pedagóguspályára. A baj az, hogy vannak olyanok, akik odatévedtek és ők sajnos ilyen problémákkal küzdenek. Erre most megoldást nem fog tudni javasolni. Amit ilyenkor lehet tenni, összeülnek pedagógus körökben, tantestületi értekezleten, kisebb csoportokban, munkaközösségi értekezleten a problémát felvetni és megoldási javaslatokat kell erre kidolgozni. Az a baj, hogy aki nagyon nagy bajban van, nagyon sok megoldási javaslattal sem fogják tudni megsegíteni. Kicsi előrelépések vannak, de az ügy igazán nehéz. Azzal nem lehet mentegetőzni, hogy a másik iskolában megkéselték, a harmadik iskolában megverték a tanárt és itt pedig ilyenek nem történnek, de örülhetnek annak, hogy nincsenek ilyen helyzetben. Iskolájuk azon a szinten van, hogy nagy problémáik nincsenek, mint a drog, késelés. A fegyelmi probléma abban nyilvánul meg, hogy időnként kakasviadatok zajlanak és a kakasok nem nagyon örülnek, ha előállítják őket az igazgatói irodába. Ebben komoly javulásokat is lát. Azt gondolja, hogy ha ennyi problémájuk van csak, az nem egy rossz helyzet. Az órai problémák megvannak, de máshol is. Ez nem mentség, tenni kell ellene, de az ügy nehéz.

Nánási Tamás: Nem állítja, hogy a Biatorbágyi Általános Iskola életét 100%-ban ismeri, de dolgozik vele. Ebből következően bizonyos kép kialakult benne. Az elmúlt időszak során kialakultak benne problémák is, amelyek az iskolával kapcsolatosak. Elnézést kér, hogy erre helyezi a hangsúlyt, de talán ennek van itt az ideje. Az, hogy ezeket a problémákat hogyan látja, befolyásolják a döntéseit. Az egyik veszélyforrást abban látja, hogy mióta a versenyszituáció előállt a városban, az a veszély fenyegeti az iskolát, hogy ún. maradékiskolává válik – így nevezte el ezt a jelenséget. A versenyben a többiek viszik a fejeket és akit nem sikerült senkinek elhalászni, az megy a Biatorbágyi Általános Iskolába. Azt látja a pályázatokban, hogy a versenyre való élénkebb reagálás felmerül, ebből következik, hogy az elmúlt időszakban talán nem volt elég élénk erre a reagálás, legalábbis így érezte. Ehhez a versenyzéshez egyfajta profil felmutatása kell a helyi oktatási piacon, az nagyon fontos. A profillal kapcsolatban, hogy az hogyan is nézzen ki, mindkét pályázatban

bátortalan mozgásokat lát. A művészeti, sport vonatkozásban az szerepel, hogy vizsgálják meg ezt a profillehetőséget, de nincs egy alapvető cél. Az alapvető cél alkotóeleme lehet a tagozatos rendszer vagy valamilyen elit csoportos rendszer, ami jelenleg működik az iskolában, ugyanakkor az oktatási piacnak nagyon fontos szereplője, hogy ha ezt a szülők nagyobb számban elutasítják, akkor az egy olyan probléma, amit orvosolni kellene valamilyen mértékben. Ezzel kapcsolatban egy állandó vitát nem lehet folytatni, a kérdésekre, aggodalmakra megnyugtató választ kell adni. Személy szerint, ami hozzá elkerült és amit látott, abban azt érezte, hogy annak ellenére, hogy megvan az átjárhatóság, mégis az átjárhatóság hiánya a probléma. Valamiért ez nem működik úgy, hogy ezzel a szülők elégedettek legyenek. Tavaly október 17-én volt a szülői ülésen, ahol az hangzott el, hogy 1 gyermeknek sikerült megugrania a léceket. Azt nem tudja, hogy a nívó csoportban vagy a tagozatos rendszerénél, de ez a felkerülés elenyésző. Nem ért hozzá, de felmerül benne, hogy felzárkóztatási lehetőségek keresése vagy olyan megnyitása ennek a lehetőségnek, ami nagyobb vonzerőt és mindenkinek egyfajta célt jelenthet, az lehet, hogy nagyobb egyetértéssel vagy támogatással találkozna a szülők részéről is vagy egyáltalán jobban kellene tudni, hogy mi az ő problémájuk azon túl, hogy a gyerekük nem került be és elutasítják. Biztos, hogy lennének olyan rendszerek, amik a köztes felzárkóztatást erőteljesebben segítik azok körében, akik érdemesek lehetnek arra, hogy ebbe a rendszerbe bekerüljenek. Úgy gondolja, hogy a nívócsoport elnevezés is azt sugallja, hogy aki nem oda tartozik, az nem a nívóba tartozik. Van egyfajta elutasító hangulata, enyhe szegregációs jellege is van. Biztos, hogy ez olyan feszültségpont, amin érdemes lenne elgondolkozni, hogy hogyan lehetne ezen oldani és még átjárhatóbbá tenni a rendszert a gyerekek számára. Ezt a problémát mindkét pályázat elegánsan elkerülte, illetve kritika szerepel a kihívó pályázatában, de Marx Árpád pályázatában erre vonatkozóan nem nagyon van elképzelés, hogy hogyan módosulna ez. Talán azért, mert jelezte, hogy elégedett jelen pillanatban ezzel. A harmadik probléma, amit a bizottsági üléseken is lehet valamilyen szinten érezni, hogy van egy érdekellentét, ami kialakult a Szentháromság téri együttélésben. Amellett, hogy működik az együttélés, nagyon komoly érdekellentét is van, főleg, ami a mostani átalakulásokkal erősödött is, hogy az állami jelenlét még erősebb lett abban az épületben és akármilyen szerződést is írnak alá, az állami ellenérdekeltség létezik a felekezeti iskolákkal szemben. Biatorbágnak is van egy oktatási koncepciója és jövőképe, nemcsak az államnak. Abban több támogatást és segítséget szeretne kérni, hogy ez a biatorbágyi jövőkép is megvalósulhasson, amelyik nemcsak a versenyző jelleget tartalmazza, tehát a négy iskolás bontást, hanem azt is, hogy ezeknek a felekezeti iskoláknak fel kell épülnie, mert úgy gondolja a város önkormányzata, hogy ezek mind egyenrangú részesei lesznek ennek a rendszernek, ami jelenleg működik Biatorbágyon. A Biatorbágyi Általános Iskola van a frontvonalon ebben a tekintetben, mert nekik kell az együttélést megvalósítani. Tudja, hogy nem mutatható ki semmi olyan, ami azt mutatná, hogy Marx Árpád ez ellen fellépne, de úgy érzi, hogy nagyon jelentős problémának látja ezt az együttélést, mint ahogy fel is merülhetnek a teremhasználattól kezdve minden másban. A megnyugtató megoldás a megfelelő épületek és termek rendelkezésre állása lenne, addig a problémák fennmaradnak. Mégis úgy érzi a nem teljesen kimondott szavak szintjén, hogy több segítséget és támogatást, illetve még támogatóbb hozzáállást szeretne kérni ebben a kérdésben, hogy Biatorbágy Város Önkormányzatának víziója is megvalósulhasson az állami érdekek mentén. Az iskolaigazgató munkáltatója az állam, az önkormányzat most csak véleményezi ezt a pályázatot, de szeretné azt, hogy ha a biatorbágyi szempontokat is erőteljesebben képviselné munkája során. Ezeket a problémákat érezte az együtt munkálkodásuk során a sok jó dolog mellett és gondolta, hogy ezeket ezen alkalommal felveti Marx Árpád számára is.

Szakadati László: Kérdezi, hogy a másik jelölt nem lett meghívva? Nem érti ezt a felállást.

Nánási Tamás: Úgy tudja, hogy egyenlők voltak az esélyek a tekintetben, hogy fent volt Biatorbágy Város honlapján a bizottsági ülésnek a ténye és arra vonatkozó anyagok természetesen nem voltak hozzáférhetőek számukra, de úgy tudja, mindkét jelölt tudott arról, hogy lehetősége van részt venni a bizottsági ülésen. Kifejezett meghívást személy szerint nem intézett senkihez sem. Úgy gondolja, hogy aki pályázik erre a posztra, az figyelni, hogy a bizottsági ülés mikor lesz, és mikor tárgyalják ezt a kérdést és részt vesz ezen, ha tudja, hogy lehetősége van rá.

Barabás József: Azért furcsa, mert eddig bármilyen pályázat volt, a pályázók megjelentek és meghallgatták. Elolvasta az anyagot, ez már határidős, már le kellett volna adni, nem lehet halogatni. Az a meglepetés számára, hogy az igazgató úr itt volt, így a másik pályázónak van egy kis hátránya, de lehet, hogy jobban jár, ha őt nem kérdezik. Eddig mindig úgy volt, hogy aki pályázatot nyújtott be, azokat meghívták és akik odajöttek, azokat meghallgatták.

Nánási Tamás: Személyesen megkérdezte tőle Szilágyiné Eichler Katalin, hogy részt vehet-e ennél a napirendnél, ha majd tárgyalja a bizottság. Azt mondta neki, hogy igen. Érti, hogy kerekesebb lenne a történet, ha itt lenne és tőle is lehetne kérdezni és tudna érvelni, akár vita is kialakulhatna. Nem tudja, hogy mi dolga lett volna még az ügyvel kapcsolatban.

Marx Árpád: Az együttműködés kérdésében inkább azt mondja, amit a kollégái mondanak. Sokszor felvetődik a kérdés tantestületi értekezleteken belül, hogy hogyan állnak a többi iskolához és milyenek a viszonyok. Nagyon sokszor fejmosást kap a kollégáktól, hogy neki a saját iskolája érdekét kell képviselni, miért csinálja ezt. Amit Nánási Tamás mondott, az egy kicsit furcsa, mert soha nem érezte azt, hogy hátrányos helyzetbe igyekezne hozni bárkit, bármelyik intézményt. Az elmúlt 3 évben abszolút konstruktívan együttműködött mindkét intézménnyel, akár az alapítványival, akár a reformátusokkal. A 3 év alatt egy ilyen intézményrendszerben, ami ott most uralkodik, nem volt konfliktus, azt gondolja, hogy ez nagy szó. Nem tudja elképzelni, hogy ez mindenhol így lenne. Az, hogy a pályázatában írta azt, hogy problémák vannak, az inkább technikai jellegű probléma. Nagyon nehezen tudták megoldani az étkeztetést, annak ellenére, hogy megnövekedett az étterem, mert össze kellett hangolni, hogy ki, mikor. Technikai probléma, hogy a csengetési rend nem stimmel a reformátusokkal. Amikor nekik órájuk van, ők rohagnak a folyosón és fordítva. Vannak ilyen apróbb zökkenők, amit tapasztalnak. Erre azt reagálta, hogy jövőre úgy kellene az életüket ott megszervezni, hogy fizikailag úgy el kellene határolni az intézményeket, hogy a szünet eltérések, ebédeltetés eltérések ne okozzanak egymásnak fejfájást, de nem érezte, hogy bármilyen probléma lenne, panasz nem érkezett. Most nem tudja, hogy azért nem, mert nem mertek panaszkodni, de szerinte nem ezért, hanem, mert nem nagyon volt okuk rá, hogy panaszkodjanak. A másik két intézmény nem jelzett semmit, hogy másképp szeretnék. Azt látta, hogy teljesen normális az együttműködés. Nem érti. A felvetést sem érti. Azt gondolja, hogy igyekezett őket támogatni, szerinte az elvárthoz képest, és amit tőle a kollégái elvárnak, ahhoz képest is egy kicsit jobban támogatta őket. Nem látja a kérdésnek az okát sem. A tagozat kérdésben nem mondta ki, hogy ők lesznek a maradék iskola, de erre próbált utalni. Ha a tagozatot nem próbálják megőrizni és nem próbálnak színvonalat megőrizni, akkor maradék iskola lesznek. Ők azok, akik képtelenek szegregálni. Semmilyen módon nem tudnak szegregálni. Nagyon sokszor tapasztalja azt, hogy a többi intézmény elküldi a gyerekeket azért, mert papírja van valamiről, amire hivatkoznak és ezek mindig náluk kötnek ki. Tavaly 12 gyereket vettek fel a 70-ből, akinek valamilyen problémája volt, amit papíron szakértők jeleztek. Nem tudja, hogy a többi intézményben mennyi van, lehet, hogy ott is van ilyen arányban problémás gyerek, de az az érzése, hogy valahogy tényleg

náluk kötnek ki ezek a gyerekek. Fel kell vállalniuk ezt a szerepet, ezzel tisztában is van, hogy ez az ő szerepük lesz, hogy ezeket a gyerekeket valamilyen szinten nevelik, oktatják és eljuttatják a maximális teljesítményig. Ez nem lesz a csúcs, nyilvánvaló, de ezzel párhuzamban egyensúlyt szeretne tartani. Egy olyan rendszert, osztály is szeretne működtetni, ahol magas a színvonal, amiért majd a másik típusú gyerek és család is beiratkozik hozzájuk. Ebben az egyensúlyban gondolkodik és ez profil. Milyen profilt tudnak maguknak választani? Sokféle dolog felmerült iskolájukban is, de egy csomó dolgot kizártak. A művészeti képzést kizárták a Pászti miatt. A hagyományőrzést kizárták a másik 3 iskola miatt, mert mindhárom iskola valamilyen szinten hagyományőrző. Nekik ebben olyan nagy előrelépést, erre profilt építeni nem érdemes. Egy dolog van, amiben erősen gondolkodik, ez természetesen a testnevelés, ami nem okvetlenül a jó képességű gyerekeket célozza meg. Van is igény erre, egyelőre még infrastruktúra nincs hozzá. Ha épül a tornaterem és az kész lesz, nagy valószínűséggel jövőre testnevelési osztályt fognak indítani. Mindenképpen szeretne elmozdulni a testnevelés irányába és valamilyen sportvonalat szeretne profilként megjelölni, természetesen a matematika és a humán mellett, amit nyilván a tagozatos osztályban szeretnének erősíteni. Sok egyébre lehetőség az iskolában nincs. Az informatikában még gondolkodtak, de azt úgy kivezették az oktatásból, hogy 6. osztályban kötelező először. Ezt elsőből visszahozni elég merész dolog lenne és sokkal pontosabb átgondolást igényelne, azt nem lehet így megcsinálni. Egy testnevelési tagozatot fel lehet építeni pár hónap alatt, egy informatika tagozathoz kevés ez az idő. Szakemberek kellene, az egy távolabbra mutató kérdés.

Nánási Tamás: Szerinte segíti a munkát, ha tükröt tartanak, még akkor is, ha az érintett nem ért egyet azzal, amit mondanak ezzel kapcsolatban. Fontosnak tartotta, hogy megtudja ezeket az álláspontokat.

Marx Árpád: Nem tudja, hogy éreztek problémát, akkor tud, ha valami konkrét van. A tükör is csak akkor mond igazad, ha nem torzít a tükör és azt látja benne, amit látni kellene és meg is érti, hogy mi kell hozzá. A tükör nem sokat mond.

Nánási Tamás: Szeretné, ha mondana. Mindkét jelöltről szavazzon a bizottság. Először Marx Árpád pályázatát teszi fel szavazásra.

Szavazás:

A bizottság 3 igen, 2 tartózkodás mellett (5 fő bizottsági tag volt jelen az ülésen) az alábbi határozatot hozza:

Biatorbágy Város Önkormányzat Képviselő-testülete Oktatási és Kulturális Bizottsága 78/2017. (V. 25.) határozata

A Biatorbágyi Általános Iskola intézményvezetői álláshelyének véleményezéséről

Biatorbágy Város Önkormányzatának Oktatási és Kulturális Bizottsága megtárgyalta a Biatorbágyi Általános Iskola intézményvezetői álláshelyének véleményezéséről szóló Érdi Tankerületi Központ megkeresését. A bizottság javasolja a képviselő-testületnek, hogy a köznevelési törvény értelmében fejezze ki egyetértését és támogassa Marx Árpád intézményvezetői kinevezését.

Nánási Tamás: Szilágyiné Eichler Katlain pályázatát is felteszi szavazásra.

Szavazás:

Szilágyiné Eichler Katalin intézményvezetői kinevezésére vonatkozó javaslat 5 tartózkodás mellett (5 fő bizottsági tag volt jelen az ülésen) nem kapta meg a szükséges többséget.

Nánási Tamás: Mivel több hozzászólás nincs, megköszöni a részvételt, az ülést 15¹³ órakor bezárja.

k.m.f.

Nánási Tamás
bizottsági elnöke

Éhn András
bizottsági tag